

תעלומת שלש הבקשות

ספורנו מתרחש בשיקגו שבמדינת אילינוי ב'ארצות הברית'.
באחד מסניפי הבנק הידוע: א.ב.ק. ("אוצר בזמן קצר"),
השתרד תור ארד של אנשים לכוון הדלפק אשר מעליו התנוסס
השלט: 'הפקדת מזמנים'.

האנשים שעמדו בתור התנהגו כמו כל האנשים העומדים
בתורים למיניהם: רקעו ברגליהם, הציצו בשעונם, דברו על
חסר היעילות של הבנק ועל כך שיש רק פקיד אחד וגם הוא
משוחח בטלפון.

בין השאר, עמד שם גם הקשיש שמאים זה עשרים שנה
שהוא יעבר לבנק אחר... והלך שמדי פעם מוכר את הבדיחה
הבאה: הוא רץ לתאו של מנהל הבנק ושואל בקול רם, כדי
שכל חבריו לצרה ישמעו:

"הנני מענין להיות כספר, האם חסרים לכם פקידים?"

וכשהמנהל מצביע בידו לכוון היציאה ואומר באדיבות
צוננת: "תודה אדוני, אנו לא זקוקים לפקידים" - קורא הלך

בְּקוֹל רֵם וְנִשְׂאָ: "אַהֵה! אָדוֹן מְנַהֵל, אִם לֹא חֲסָרִים לָכֶם פְּקִידִים, אֵיךְ תִּסְבֵּיר לִי אֶת הַתּוֹר הָאֲרוֹךְ? כִּמְדַמְנִי שֶׁהַפְּקִיד הַהוּא שֵׁם, זֶה שֶׁמְשׁוֹחַח בְּטֵלְפוֹן, הוּא הַפְּקִיד הַיְחִיד..."

לְעֵמֶת אֵלוֹ שֶׁעָמְדוּ בַּתּוֹר, הִיְתָה קְבוּצָה אַחֶרֶת שֶׁל אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הַפְּקִידוֹ כָּבֵר אֶת כִּסְפָּם, (לְאַחַר שֶׁהִמְתִּינוּ שְׁלוֹשֶׁת רְבִיעֵי הַשָּׁעָה). אֵלוֹ שָׁמוּ פְּעַמֵיהֶם לְכוּוֹן הַיְצִיאָה כְּשֶׁהֵם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב.

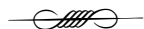
כַּעַת מַגִּיעַ הַחֶלֶק הַמוֹתֵחַ - אֵךְ כִּדִּי שֶׁלֹא תִהְיֶנָּה אִי הַבְּנוֹת
עֲלִיכֶם לְדַעַת דְּבַר מֵה: הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר כָּבֵר הַפְּקִידוֹ אֶת כִּסְפָּם, לֹא אִכְפַּת לָהֶם אִם סָנִיף הַבֵּנֶק שָׁבוּ הַפְּקִידוֹ אֶת הַכֶּסֶף - יִשְׁדָּד, יִשְׂרָף, יִפֹּל לְתוֹךְ בּוֹר שֶׁיּוֹצֵר בְּשַׁעַת רְעִידַת אֲדָמָה, אוֹ יִפְרַח בְּאוֹר בְּגִלְל רוח אֲדִירָה שֶׁהִגִּיעָה בְּעֵקְבוֹת צוֹנָאֲמֵי בְּמַפְלֵי הַנִּיאָגְרָה.

וּמְדוּעַ לֹא אִכְפַּת לָהֶם?

מִשׁוּם שֶׁהַנְּהַלַּת הַבֵּנֶק הָעֲלִיוֹנָה, אֲשֶׁר בְּרִשׁוּתָהּ כָּל הַסְּנִיפִים, חִיְבַת לְהַחֲזִיר לְכָל אָדָם אֶת כִּסְפוֹ אֲשֶׁר הִפְקֵד בַּבֵּנֶק, בְּרָגַע שִׁיבְקֶשְׁנוּ.

וְלָכֵן, אִם נִכְנָסִים לַבֵּנֶק שׁוֹדְדִים וּמְרוֹקְנִים אֶת כִּיִּסֵי הָעוֹמְדִים בַּתּוֹר, (אֵלוֹ שֶׁעֲדִין לֹא הַפְּקִידוֹ אֶת כִּסְפָּם), אֲזִי גַם הַנִּשְׁדָּד אֲשֶׁר עָמַד בְּרֵאשׁ הַתּוֹר בְּמִשְׁךְ שָׁעָה אוֹ יוֹתֵר וְחִכָּה בְּעֵצְבָנוֹת בְּמִטְרָה לְהַפְּקִיד אֶת חֲמִשִּׁים אֶלְף הַשְּׁקָלִים שֶׁבַּכִּיס הַפְּנִימִי שֶׁל חִלִּפְתּוֹ, לֹא יוֹכֵל לְטַעַן שֶׁ"זֶה לֹא פִיר - אִם הַפְּקִיד הָיָה מְמַהֵר,

הַכֶּסֶף הִזָּה כָּבֵד מִמְּקוֹד מִזְמַן, וְהִיא נִשְׁדָּד מִן הַבִּנְיָן וְלֹא מִחֲלִיפָתַי...” - שׁוֹם כְּלוּם לֹא יַעֲזֹר. הַכֶּסֶף לֹא הִפְקֵד, וְזֶהוּ! כָּל הַכֶּסֶף שֶׁבְּחִלְיָתוֹ – הִפְקֵד לְכַפָּרְתוֹ – וְאִין הַבִּנְיָן נוֹתֵן לוֹ תַּמּוּרְתוֹ.

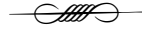
כַּעֲתָ, נִחְזֵר לְסַנְיֵף הַבִּנְיָן א.ב.ק. שִׁיקָגוֹ, שֶׁבְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, וְנִרְאָה מֵה קוֹרָה שָׁם:

כְּפִי שֶׁהֵנֶכֶם זוֹכְרִים, עֲמֵדָה שָׁם קְבוּצַת אֲנָשִׁים שֶׁעֲמָדוֹ בְּתוֹר לְהַפְקֵדַת כֶּסֶפָּם; הִיוּ שָׁם גַּם, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ, כְּאֵלוֹ שֶׁכָּבֵד הִפְקִידוֹ אֶת כֶּסֶפָּם, וְלֹא אִכְפַּת לָהֶם כָּלֵל אִם הַכֶּסֶף שֶׁהִפְקִידוֹ יִגְנֹב; וְהִיא שָׁם גַּם הָאִישׁ הַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר לְסַפּוֹרְנוּ, קָשִׁישׁ נִמְרָץ בְּשֵׁם מֵר יִצְחָק פּוֹגְלֶפְנֶגֶר, אֲשֶׁר סָבַל בְּאוֹתָהּ הַתְּקוּפָה מֵרַעַד קַל בְּיָדוֹ – בְּאַשְׁמָתוֹ.

מֵדוּעַ הֵנִי אֹמֵר שֶׁיָּדוֹ שֶׁל פּוֹגְלֶפְנֶגֶר רָעָדוֹ בְּאַשְׁמָתוֹ? הִנֵּה אֲסַבִּיר: שְׁנֵתוֹ שֶׁל פּוֹגְלֶפְנֶגֶר נִדְּדָה עָלָיו, וּפּוֹגְלֶפְנֶגֶר שֶׁהִיא עוֹזֵר לְחֹבֵשׁ בְּמַלְחָמַת וִיטְנָאם [שֶׁהִסְתִּימָה בְּשֵׁנַת תַּשְׁכָּה – לְפָנַי כְּחֲמָשִׁים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה], חָשַׁב שֶׁהוּא רוֹפֵא מִמֶּשׁ. וְלִכֵּן נָטַל עַל דַּעַת עֲצָמוֹ תְּרוּפָה חֲזָקָה נֶגֶד שְׁעוֹל... בְּהִיוֹתוֹ סָמוּךְ וּבְטוּחַ שֶׁתְּרוּפָה נֶגֶד שְׁעוֹל יֵשׁ בָּהּ כְּדִי לְהוֹעִיל לְנִדְוֵי שָׁנָה.

וְאִכֵּן הִיא עֲזָרָה לוֹ לְהִתְנַמֵּן, אֵךְ הַחֲמָרִים שֶׁבְּתְרוּפָה שֶׁבָּאוּ לְהַלְחֵם בְּשְׁעוֹל לֹא מְצָאוּ שְׁעוֹל, וְכִנְרָאָה הַשְׁתַּעֲמָמוֹ וְגִרְמוּ לְכָל מִינֵי תוֹפְעוֹת לוֹאִי. וּבֵינָן הַשָּׂאֵר גִּרְמוּ לְרַעַד קַל בְּיָדוֹ שֶׁל

פוגלפונגר! - זהו פרט שחשוב מאד לזכר אותו לצורך הספור!!!

מר פוגלפונגר היה בתחלתו של תהליך ההפקדה. הוא אחז בידו חפיסת שטרות עבה בסך עשרת אלפים דולר (מאה שטרות בני מאה דולר), ורצה להגיש אותה לפקיד. הוא לא העיז להפריע לפקיד, שהיה עסוק בשלשה דברים, שאפילו אחד מהם לא היה קשור לעניני הבנק. כאשר שם לב לאדון פוגלפונגר המחזיק בחבילת שטרות עבה ורועדת (בגלל הרעד שבדיו), הפסיק לחפור בנירות והורה באצבעו כאומר: "הנח את כספך על הדלפק".

אך אדון פוגלפונגר, שראה שהפקיד שב לסורו ולעסקיו, המשיך והחזיק בחפיסת השטרות בין האגודל והאצבעות הרועדות, גם לאחר שהפקיד רמז לו להניח את הכסף.

ואז... בדיוק באותו רגע, פרצו לבנק ארבעה שודדים עוטי כובעי גרב ואוחזי רובים ושאגו: "כלם על הרצפה, לא ללחץ על שום כפתור אצקה ולא לזוז. מתר לנשם, אך בשקט!"

כל האנשים אבדו את עשתונותיהם ונשכבו על הרצפה, בעוד עשתונותיהם מתגלגלים לכל הצדדים.

ידו של אדון פוגלפונגר שבלאו הכי רעדה, הגבירה את רעדתה עד שחבילת השטרות (בסך עשרת אלפי הדולרים),

צנחה מבין האצבעות הרועדות אל הדלפק.

אחד מכובעי הגרב, שהבחין באדון פוגלפנגר, שאג: "אתה שם! מיד על הרצפה! - ואתה לא צריך לרעד כל כך. לא נהרג אותך!"

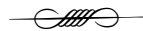
פוגלפנגר הודה מאד על ההודעה המרגיעה, והסביר לכובע הגרב שהרעד איננו בגללם, ובקש בנימוס שהשויד יעזר לו להתישב על הרצפה.

"הלואי שכל השוודים היו אדיבים כמוך," אמר, "בכל מעשי השד שחיותי לא נתקלתי באדם בעל לב זהב כמוך. מתר לישן בינתים? כלומר עד שתגמרו עם העסקים..."

השויד ענה לו: "ממלך לישן - מבלי לנחר, ותהיה רגוע".

פוגלפנגר היה באמת עיף - אך כיצד ירדם מבלי לדעת אם השוודים יהרגוהו? האם הכובע גרב בעל לב הזהב, אכן ישתדל להצילו או לא? ואולי ירצה להצילו, אך חבריו יתנגדו לךך...

מחשבות זועה עברו בראשו ולא נתנו לו להרדם. אשר על כן הוציא את בקבוק הסירופ נגד השעול ולגם כשליש מתכנו, ואז נשען לאחור וירדם למשך מחצית השעה, כשהוא חולם ששוודים לו את כל בקבוקי הסירופ 'אנטי-קופ-אאוט'. (אנטי = נגד / קופ = שעול / אאוט - החוצה).

למרות שפוגלפנגר ישן וחלם לו חלומות פחות או יותר

נעימים, הרי שבשביל שאר הנוכחים בבנק החיים המשיכו, והשד נמשך כראוי. שנים מן השודדים עמדו וכּונו את נשקם לעבר הלקוחות, שישבו על הקרקע כמו בתשעה באב, חרדים כמו ביום כפור, ופיהם יבש כמו שני הצומות שהזכרו גם יחד. השלישי עבר בין האנשים ורוקן את פיהם. הוא בזז גם את הפסף שבקפות הפקידים, וגם את זה המנח על הדלפקים, וכמובן גם את עשרת אלפים הדולרים של פוגלפנגר, שכאמור, ישן באותה עת כמו תינוק ללא שום נדודים.

השודד הרביעי, שנראה היה כראש השודדים, הכריח את מנהל הבנק לפתח את חדר הפספות הפרטיות, רוקן אותן והכניס את השלל לבטנת חליפתו.

לאחר שסיים את עניניו, קרא (הבוס) באדיבות: "עתה אנו זורקים רמוני עשן, כדאי לעצם את העיניים". לאחר רגע התמלא כל הסניף בעשן ואיש לא יכל היה לראות דבר. אז זרקו ארבעת השודדים את רוביהם ואת כובעי הגרב שלראשם, פתחו את דלת הבנק, רצו החוצה וקראו ב'בהלה': "שרפה!" "קראו למכבי האש!" "הבנק מלא עשן!"

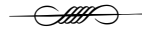
לאחר עשר שניות היו כבר במכוניתם ודהרו הרחק משם. כשהגיעו מכבי האש וראו שאין אש, התקשרו למשטרה, ועד שהמשטרה חקרה את הלקוחות המסכנים לגבי הרובים המשלכים על רצפת הבנק, כבר היו השודדים הרחק במקום

"אתה שוֹדֵד אֲדִיב מֵאֵד", אָמַר פּוֹגְלֶפְנֶגֶר "בְּכֹל מַעֲשֵׂי הַשָּׂד שְׁחִוִּיתִי,

לֹא פָגַשְׁתִּי מַעוֹלָם שׁוֹדֵד אֲדִיב כְּמוֹךְ"

בטוח לאחר שהחליפו את רכבם ברכב אחר...

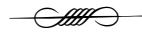

המשטרה לא תפסה את הפושעים, אך חקרה בענין היטב.
בסופו של דבר הגיעה למסקנות אלו:

לא מדבר בשרפה! מסתבר גם שלא מדבר בפגוע חבלני.
יתכן שמדבר בשד, אך המשטרה לא מתחייבת על כך. בכל
אפן אם אכן זהו שד, מדבר בשודדים שלא נקטו בסתם שד
מישן, אלא בשד מעשן...

נוסף על כך, בקשה המשטרה שמי שמבחין בארבעה אנשים
חבושי כובע גרב, אשר אוחזים ברמוני עשן ובכיסם יש ממון
רב, שיתקשר מייד למשטרה...

חוקר המשטרה שכח כפי הנראה שכובעי הגרב השלכו
בבנק וכן רמוני העשן.

בעוד המשטרה, כפי שראינו, מתקדמת בצעדי ענק בחקירה
המצלחת, התכנסו בבנק המעשן שתי קבוצות, שהבדל גדול
היה ביניהם בכל הקשור למצב רוח:

האנשים שהפקידו כבר את כספם, היו מרצים, שהרי הבנק
חיב להם כל פרוטה שהפקידו, כפי שהסבר לעיל. לעמתם,
האנשים שעמדו בקצר רוח על מנת להפקיד את כספם, הפסידו

את כל אשר רצו להפקיד.

ובין אלה לאלה הִיהָ אֶת... גבור הספור, מר פוגלפנגר, אשר
לאחר שנה בת חצי שעה הִיהָ חדור מרץ, והודיע לכל העתונאים
שהציפו את המקום:

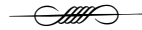
"אני לא הפסדתי כלום - רבותי! כך הִיהָ המעשה: הפקיד
אמר לי עוד לפני השד להניח את כספי על הדלפק, ואכן כך
עשיתי, הכסף שבידי הרועדות נשר אל הדלפק. אמנם זה קרה
לאחר שנכנסו השודדים, אך עוד לפני שנכנסו השודדים הורה
לי הפקיד להניח את הכסף, וכידוע (כך טען פוגלפנגר), ברגע
שהפקיד מורה להניח את הכסף - מתחילה פעלת ההפקדה.
לכן כאשר השודד נטל את הכסף, הוא הִיהָ כבר ברשות הבנק."

אך בהנהלת הבנק אמרו: "אם היית שואל את מנהל הבנק
באותו רגע, כאשר השודדים כבר הכריזו על השד, אם הוא
מוכן שתבצע את ההפקדה - הוא לא הִיהָ מסכים בשום פנים
ואפן. ובכל זאת אתה זרקת ביד רמה את הכסף לדלפק ברגע
ההוא, כדי להוציא אותו מרשותך ולדחף אותו לרשותנו נגד
רצוננו! לא תקבל שום פרוטה מהבנק, כיון שלא היינו מוכנים
לקבלו להפקדה באותו רגע, וממילא לא נחשב שהוא הפקד
בבנק. על כן, לך לך מכאן."

אדון פוגלפנגר תבע את הנהלת הבנק למשפט. "אני לא
רמאי, לא זרקתי את הכסף סתם, וודאי שלא ביד רמה, אלא
ביד רועדת. ידי רעדו בגלל ה"אנטיקופאאוט", וכשהגיעו

השׁוֹדְדִים אֶצְבְּעוֹתַי רָעְדוּ שְׁבַעְתִּים, כְּמוֹ עֲשָׂרָה עָלִים נִדְפִים,
כְּלוֹמֵר כְּמוֹ חֲמֵשָׁה עָלִים נִדְפִים בְּכָל יוֹם, בְּכָל אַפֶּן פִּדּוּעַ (לְדַעַת
פּוֹגְלֵפִינְגֵר...), תְּהִלָּה הַהֶפְקְדָה מִתְחִיל מִיַּד כְּשֶׁהֶפְקִיד וְכוּ”.

בֵּית הַמְשָׁפֵט קָבַע אֶת מוֹעֵד הַדִּיּוֹן הָרֵאשׁוֹן בְּעֵינָן ”פּוֹגְלֵפִינְגֵר
וְהַבֶּנֶק” לְעוֹד חֲדָשׁ יָמִים – אֶךְ בֵּינֵתִים אֲרָעוּ בְּזֶה אַחֵר זֶה
דְּבָרִים מוֹזְרִים וּמְשֻׁנָּם בְּיוֹתֵר.

יּוֹמִים לְאַחֵר הַשָּׂד, נִשְׁמָעוּ דְפִיקוֹת עַל דָּלֶת בֵּיתוֹ שֶׁל מֵר
פּוֹגְלֵפִינְגֵר. בִּפְתַח עֶמֶד הַפֶּקִיד הַזְכוּר לטוֹב מִן הַבֶּנֶק, וְאָמַר:
”יֵשׁ לִי בִקְשָׁה: אֲנִי, בְּטֹל אֶת הַתְּבִיעָה נֶגֶד הַבֶּנֶק. אִם יִהְיֶה
מְשָׁפֵט, אֶהְיֶה מְכָרָח לְהוֹפִיעַ בְּבֵית הַמְשָׁפֵט וּלְהַסְבִּיר לְעֵינַי
כֻּלָּם מֵה קָרָה, וְאֲנִי אֵינִי יָכוֹל!!! אֲנִי סוֹבֵל מֵאַצְחָד, אֱלוֹ
רֵאשֵׁי תְבוֹת שֶׁל הַבְּעִיָה הַרְגֵשִׁית הַיְדוּעָה:
”אַיִמֵת-צְבוּר-חֶרֶדֶת-דְּבוּר”.

”אַיִמֵת-צְבוּר-חֶרֶדֶת-דְּבוּר”? תִּמָּה פּוֹגְלֵפִינְגֵר, ”לֹא שָׁמַעְתִּי
אֶפִּילוֹ בְּמַעְרָפֵל עַל בְּעִיָה כְּזוֹ”.

”דְּבָרִים כְּפִשׁוּטָן”: אָמַר הַפֶּקִיד, ”אֲנִי סוֹבֵל מֵאַיִמֵת הַצְבוּר,
אֵינִי מְסַגֵּל לְנֶאֱמָר, לְדַרְשׁ, לְהַרְצוֹת... וְכָל שָׂכָן לְעִמּוּד בְּפָנַי קֵהֵל
זְעוּם פָּנִים וּלְהַסְבִּיר שֶׁדְּבַרְתִּי בְּטֹלְפוֹן וְנִתְתִי לָךְ לְהִמְתִּין. לֹא
מְסַגֵּל! לָכֵן הִנְנִי מְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים: בְּטֹל אֶת הַתְּבִיעָה נֶגֶד
הַבֶּנֶק...”

פוגלפנגר פרץ בצחוק עז. "אהה! חה, חה, חה, חה, ועוד 'חה' אחד. אתה מבקש ממני לבטל את התביעה? לי יש בקשה אחרת: שלם לי את עשרת אלפי הדולרים שעשקו ממני..."

"בודאי, זה מובן מאליו", אמר הפקיד והוציא חבילה בת מאה שטרות של מאה דולר (סך הכל עשרת אלפים דולר). "הנה. כסף לא חסר לי – קבלתי בירושה הון רב. קח את הכסף וחסד ממני את הבושה בבית המשפט".

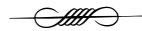
מר פוגלפנגר נדהם. הוא הביט בחבילה ואמר: "צלצל אלי הערב. עלי לבדק אם השטרות אינם מזיפים, ועלי לחשב אם..."

הפקיד קטע את דבריו ואמר: "מובן שעליך לבדק את הכסף, אבל בבקשה... הנני מתחנן: בטל את המשפט מהר ככל שתוכל. ולכן, בקשר לכך שעליך לחשב... אל תחשב! אני קונה את המחשבות הללו בעד אלפים דולר נוספים", ובאמרו זאת הוציא מהתיק עשרים שטרות בני מאה דולר כל אחד, ומסרם לאדון פוגלפנגר.

"עשה לי טובה", אמר, "הזדרז נא, אם תתעכב לא תוכל כבר לבטל את התהליך, וכדי בזיון וקצף". והוא הוסיף: "שכחתי לגמרי. אל תספר לאיש על שהייתי פה או שנתתי לך כסף וגם לא על ה-אצח"ד. בסדר?"

פוגלפנגר תהה בלבו על פשר דברי הפקיד, אך לבסוף החליט

להאמין לו שהוא סובל מאימת דבור בצבור. ובכלל, הוא קבל את כספו בתוספת נכבדת, ולמה לו לבזבז זמן במשפטים? זאת ועוד: יתכן שיפסיד במשפט, ונמצא שהפסיד את מתנת הפקיד (שנים עשר אלף דולר), מלבד הכסף הרב שעליו יהיה לשלם על הוצאות המשפט ומשכרתו של עורך הדין, (נוסף על כל מה ששלם לו עד עתה).

הוא גמר בדעתו לצלצל לעורך הדין ולהודיעו על החלטתו. אך הבין, ובצדק, שקדם כל עליו לטלפן למנהל הבנק. מובן שלא יספר על בקורו של הפקיד, אלא רק יעדכן אותו על כך שהוא מבטל את המשפט.

לאחר העברת שיחות מפקיד לפקיד ומעמדה לעמדה, שמע סוף סוף את קולו של מנהל הבנק. פוגלפנגר כפח בגרונו ורצה לומר שהחליט לבטל את התביעה, אלא שמנהל הבנק הקדימו ואמר בלבביות: "אוה, מר פוגלפנגר היקר, זכינו את חשבונך בעשרת אלפים דולר. חבל לנו לאבד את שמנו הטוב ולא נעשה עסק מעשרת אלפי דולר. כעת, לאחר שזכינו את חשבונך, אין טעם בכלל לערוך משפט. אשמח מאד אם תודיע עתה לעורך הדין שלך שיבטל את המשפט."

מנהל הבנק חכה להסכמת פוגלפנגר, אך חושיו החדים של פוגלפנגר הדליקו נורה אדמה במוחו, לפיכך התחמק ואמר: "אנסה במהירות לתפס בטלפון את עורך הדין, ואחר כך

אודיעך את ההחלטה שלנו".

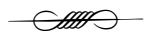
"בסדר", אמר המנהל, "אבל עשה זאת מהר ככל שתוכל, חברי הדירקטוריון [ההנהלה העליונה] של הבנק גערו בי על שעשיתי רעש גדול בגלל סכום פעוט של עשרת אלפי דולרים, לכן הנני מבקש לבטל את המשפט – זאת שאלה של אבוד המעמד שלי... טוב, אחכה לצלצול".

אפלו גלגלי מחו החריפים של פוגלפנגר לא הבינו מה קורה כאן: מדוע הגיע הפקיד אליו בלי לתאם דבר עם הנהלת הבנק? הרי יכול היה לומר למנהל הבנק שהוא לוקח על עצמו את האחריות על הבלגן שנוצר בדלפק שלו, ומשלים לפוגלפנגר את הכסף מכיסו. כך היה הפקיד זוכה לכבוד מעם הנהלת הבנק, ואולי אפלו מקבל קדום.

מדוע בא כך בשקט בלי לומר לאיש? שמא רצה להסתיר את אימת-הצבור-חרדת-הדבור אשר הוא סובל ממנה?
גם הספור של מנהל הבנק הותיק, לגבי אבוד המעמד שלו בבנק, נראה היה מוזר...

ובכלל, מדוע כלם אדיבים כל כך?

מי יודע, אולי עוד מעט יטלפן השודד הראשי ויבטיח לו חמשים אלף דולר תמורת בטול המשפט...?

לאחר שהפך בדבר, הגיע מר פוגלפנגר למסקנה: אצח"ד או

לא אצח"ד - אדם לא זורק שנים עשר אלף דולר, ואם היה עושה כן, היה מודיע על כך לכל מי שיוכל. לא זו הסבה שהפקיד להוט לבטל את המשפט. והמנהל עם עמדתו המפקקת? הוא כבר עשר שנים בתפקיד מנהל הסניף, מתקמץ על כל פרוטה, וכבר כמה פעמים רב עם אנשים על סכומים זעירים שהנם חייבים לשלם, ואף אחד לא גער בו. ובכן גם מנהל הבנק לא בקש לבטל את המשפט בגלל חרדתו שמה יפסיד את עמדתו החשובה בגלל עמידתו האיתנה.

מכיון שגם הפקיד וגם המנהל לא היו מפזרים את כספם סתם, הרהר פוגלפנגר, מישהו שלח את שניהם. ואם כך, מיהו הברנש? למי אכפת כל כך שהמשפט הזה לא יתקיים?

פוגלפנגר היה חשדן. הדבר הראשון שעלה במחו היה שמנהל הבנק והפקיד שתפו פעולה עם השודדים. אבל איך זה קשור למשפט, ולעשרת אלפי הדולרים שלו? את זאת לא הבין...

מר פוגלפנגר החליט לחשב. אך לפני כן הוא שאל מאחד השכנים עט אשר על ידו מבחינים בין דולר מזויף לכשר, ונוכח לדעת שכל שנים עשר אלף הדולרים הנם אמתיים. לאחר מכן הוציא מחפסת השטרות את אלפים הדולר שקבל כדי שלא לחשב, והכניסם למעטפה שהניח בצד על מנת להחזירם לפקיד - בכדי שירגיש חפשי דוקא כן לחשב כאות רצונו. הוא חשב וחשב עד כי עיניו נעצמו, אך הוא לא נרדם כי לא בלע את ה"אנטי-שעול", ומכיון שלא נרדם, שמע את צלצול הטלפון

ומיד הרים את השפופרת.

"השעה שבע בערב", נשמע קולו של הפקיד, "הבטחת לענות לי תשובה הערב. אז... דבר ראשון האם השטרות מזיפים?"

"לא, הם אינם מזיפים", אמר פוגלפנגר, "אבל איני בטוח שאבטל את התביעה, משום שלאחר שיצאת מביתי, טלפן אדם נוסף ובקש לעשות עמי עסקה זהה בדיוק, וגם לו היתה סבה נחמדה שבגללה הוא אינו רוצה שיהיה משפט..."

"מה?" נשמע קולו הפעוס של הפקיד, "ובכן, הם שלחו אדם נוסף..."

"הוף, הוף, הוף, סטופ!" קרא פוגלפנגר בחדוה כשהוא מרגיש בלש משלם, "אמרת: 'הם שלחו אדם נוסף'. מי הם ה-'הם' הללו? אה?" ופוגלפנגר המשיך:

"לי ברור כנרח במלואו, שה'הם' עליהם דברת, הם השודדים. אני מבין ש'הם' יצרו אתך קשר! האם תכחיש זאת?"

לרגע היה שקט, ומיד אחרי כן נשמע קולו הזועם של הפקיד: "אדון פוגלפנגר, האם נפלה על ראשך תבת מכשירי עבודה? או אכלת קקטוסים נגד כאבי ראש? כיצד אתה מעז לחשד בי שיש לי קשר עם שודדים?" והפקיד טרק את הטלפון בכעס.

פוגלפנגר נשך את שפתיו. הוא הכיר את הפקיד עוד מאז

שְׁעֵבֵד כְּנֶעַר שְׁלִיחַ אָדִיב וְנֶאֱמָן, וְהִרְגִישׁ אִשָּׁם מְאֹד. בְּאֵמֶת,
כִּיצַד חָשַׁד בּוֹ? הוּא רָצָה לְטַלְפֵן כְּדֵי לְהִתְנַצֵּל, אֶךְ לִפְנֵי שֶׁהִסְפִּיק
לַעֲשׂוֹת זֹאת, צָלַץ הַטְּלָפוֹן.

פּוֹגְלֶפְנֶגֶר הָרִים אֶת הַשְּׁפוֹפֶרֶת, בְּטוּחַ שְׁזָהוּ הַפְּקִיד, וְאָמַר:
"אֲנִי בְּאֵמֶת מִתְנַצֵּל מְאֹד מְאֹד. הֵייתִי מְבִלְבֵּל וְלִכֵּן אִמְרַתִּי..."

אֶךְ מִן הַשְּׁפוֹפֶרֶת בָּקַע קוֹל עֵמֶק, אִטִּי וּמְכַבֵּד: "הָאֵם אֲנִי
מְדַבֵּר עִם מִיסְטֵר אִיזַק [יִצְחָק] פּוֹגְלֶפְנֶגֶר?"

"כֵּן", אָמַר פּוֹגְלֶפְנֶגֶר, "הַחֲלַפְתִּי אוֹתְךָ בְּטָעוֹת בְּמִשְׁהוֹ אַחֵר.
עִם מִי אֲנִי מְדַבֵּר?"

"אָה", כִּפְחַח הַקּוֹל בְּחִשְׁבֵיבוֹת מְסִימָת, "הֵייתִי מַעְדִּיף לְהַפְגִּישׁ
עִמְךָ פְּנִים אֶל פְּנִים. הָאֵם אוֹכֵל לְבוֹא לְבֵיתְךָ הָעָרֵב, נֹאמֵר...
בְּעוֹד שְׁעֵתִים? אֲנִי רוֹצֶה לְהַצִּיעַ לְךָ עֶסְקָה בְּהַ נְרוּיחַ שְׁנִינוּ.
אֲנִי אֲמַנֵּעַ מַעֲצָמִי הַפֶּסֶד שֶׁל מִילִיוֹנֵי דוֹלָרִים, וְאֶתְּךָ תִּקְבֵּל
סְכוּם בְּסֶדֶף שֶׁל מֵאָה אֶלֶף דוֹלָר - אִם רַק תִּסְפְּיִם לְ..."

"תֵּן לִי לְנַחֵשׁ", אָמַר פּוֹגְלֶפְנֶגֶר, "אֶתְּךָ רוֹצֶה שְׁאֲבִטֵל אֶת
הַתְּבִיעָה. וּמִי שְׁרוֹצֶה שְׁלֹא יִתְקִים מִשְׁפָּט, הוּא בְּדֶרֶךְ כָּלֵל
עֲבָרִין. אִם כֵּן, אֶתְּךָ עֲבָרִין אוֹ לְפָחוֹת מְעַנֵּן, מִסְבָּה שְׂאִינִי
יִוְדַע אוֹתְךָ לַעֲקוֹף אֶת הַחֶק, לֹא הֵייתִי מְבַקֵּשׁ טוֹבָה מְאֻנְשִׁים
שְׁעוֹקִפִים אֶת הַחֶק, אֶלֶא שֶׁהַפְּעַם הַדְּבָר מְסַקְרֵן אוֹתִי כֹּל כֵּן,
עַד כְּדֵי כֵּן שֶׁהִנְנִי מוֹכֵן לְבַקֵּשׁ הַסְּבֵר."

"הַסְּבֵר עַל מַה בְּדִיוֹק?" שָׁאַל הַקּוֹל.

"הנה", אמר פוגלפנגר, "שני אנשים בקשו ממני שאבטל את המשפט. כל אחד מהם מצא נמוק בלתי משכנע. הם היו מוכנים לשלם עשרת אלפים או אפילו שנים עשר אלף. שני אלו הציעו סכום זול ונמקו את בקשתם בהסבר לא משכנע, אבל היה דבר נוסף: כל אחד מהם לא ידע על כך שעוד מישהו מוכן לשלם בדיוק אותו סכום תמורת אותה בקשה. מה שמצביע על אפשרות שמישהו גדול יותר שלח את שניהם.

הכריש שלח את הסרדינים ואלו לא הצליחו. מיהו הגדול ומה הסבה האמתית? אין את מי לשאול."

פוגלפנגר המשיך: "לפתע מגיע טלפון מאיש הדובר כאלו נמצא במרומי האלפים, מספר על כך שהוא יכול להפסיד מליוני דולרים ומבקש בקשה זהה: לבטל את המשפט תמורת סכום כבד: מאה אלף דולר.

מי שמדבר על הפסד של מליוני דולרים וזרק מתנה כבדה בסך מאה אלף דולר, הוא בדרך כלל הדג השמן. אתה הכריש ששלח שני סרדינים כדי לבטל את המשפט... על זה בדיוק הייתי שמח לשמוע הסבר: מדוע אתה שולח שליחים ולא מדבר עמי בעצמך? ומדוע אתה שולח שני שליחים בדיוק לאותה מטרה? מה שמך? במה אתה עוסק? מה עומד מאחורי כל העסק הזה?

אשמח אם תסביר לי את כל ההתנהלות הזאת, ללא כל

התחיבות", סים פוגלפנגר.

"סליחה שהלכתי סחור סחור", ענה הקול, "אבל כעת אסביר את עצמי: שמי מת'ו ארנולד קווידין הנני מנפ"ל חברת התרופות 'מדסן קווידין', שמיצרת בין השאר את התרופה "אנטיקופאאוט" נגד שעול. ומאחורי כל העסק עומד יסלח לי כבודו, מאחורי כל העסק נצב מיסטר איזק פוגלפנגר אשר מרעיל את גופו בתרופות נפלאות שנוצרו עבור מחלה אחת, למרות שחליו הוא חלי אחר, ובקצור: שמוש רעיל בתרופות לא רעילות". בקשר לשליחים היתה זו טעות. לא בכונה באו שני שליחים דבר שעולה לנו פי שנים ורק מקלקל ומעורר חשדות.

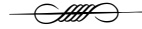
ומדוע לא טפלת בי זאת אני בעצמי – אתה תבין לאחר שתשמע על הנזק שיכול לעולל המשפט שלך.

"מ... מה?" שאל פוגלפנגר, "אתה רוצה לומר לי שאני מדבר כעת עם מיסטר קווידין? מזמן רציתי לשוחח אתך בקשר לשפור התרופות שלכם..."

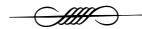
"בשמחה אשמע את רעיונותיך", ענה הקול. "אפשר להגיע הערב?"

פוגלפנגר, שהיה למוד הצעות משנות ומוזרות, לא מהר. הוא לא ראה מעולם את מנפ"ל חברת התרופות, ויתכן בהחלט שמי שיגיע יהיה נזבל, על כן ענה: "כעת כבר ערב, מיסטר קווידין, אין קבלת קהל. צלצל מחר באחת עשרה לפני הצהרים.

אני מנתק. כל טוב".

למחרת, לא המתין פוגלפוגר עד השעה אחת עשרה, כי חשש, כאמור, שיבוא נוכל שיציג עצמו כאלו הוא מיסטר קווידין. הוא החליט להפתיע ולהגיע בעצמו למגדלי קווידין – שם יבקש את המנכ"ל. אולי קווידין האמתי לא ידע בכלל על מישהו בשם פוגלפוגר...

כשהגיע למגדלי חברת קווידין, היה המנכ"ל בישיבת צות, והפקיד חסם את הכניסה. אבל לפוגלפוגר, אשר שער מלכתחלה שהמנכ"ל לא יהיה זמין, שהרי מנכ"לים הם אנשים עסוקים, היה פתרון לבטיחה. לפני שיצא מביתו, הכין חתיכת קרטון דקה אשר עליה כתוב:

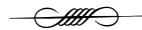
"כאן פוגלפוגר. אני מוכן לשמע אותך בעת.

התור הבא רק בעוד חודש..."

כשאסר עליו הפקיד להכנס, התכופף ובתנופה השחיל את הקרטון כמו צלחת מעופפת קרקעית לכוון החרוץ שבדלת. חתיכת הקרטון 'טסה' כשהיא סובבת על צירה, עברה את החרוץ ומיד נשמעו צעקות בהלה של חלק מהנוכחים הסולדים

מעכבדים, נחשים, וצלחות מעופפות. לאחר מכן השתַּרר שְׁקט, וכעבר שְׁנִיּוֹת בּוֹדְדוֹת נִפְתָּחָה הַדְּלֵת בְּיַד הַמַּנְכָּ"ל קוֹוִידִין בְּכּוֹדוֹ וּבְעֶצְמוֹ שְׁאָמַר:

"תּוֹדָה, מִיִּסְטֵר פּוֹגְלֶפְנֶגֶר, שֶׁהִטְרַחַת עֲצָמְךָ לְבֵּא הַנָּה. אָנִי מִבֵּין שֶׁפְּחַדְתָּ שְׁיִבֵּא נוֹכַל. אִם כֵּן, בְּטֵרֵם נִתְחִיל לְדַבֵּר הַנְּנִי מְעַנֵּן שֶׁתִּהְיֶה מְשַׁכְנֵעַ שְׁאָנִי הוּא אָנִי". וּבְאִמְרוֹ זֹאת הוֹצִיא מִיִּסְטֵר קוֹוִידִין תְּעוֹדַת זְהוּת וּתְעוֹדוֹת נוֹסְפוֹת.

הוא פָּנָה לְכָל הַמְּכַבְּדִים שֶׁיִּשְׁבּוּ בְּחֵדֵר הַיְּשִׁיבוֹת וְאָמַר: "אֲשׁוּב בְּעוֹד מִסִּפְרֵ דְקוֹת, וְסִלִּיחָה... אַרְוִין, בּוֹא עִמִּי גַם אִתָּה".

כְּעִבּוֹר רָגַע הָיוּ, פּוֹגְלֶפְנֶגֶר הַחֲשָׁדוֹן, קוֹוִידִין הַמַּנְכָּ"ל וּמַר אַרְוִין - מְנַהֵל מַחְלֶקֶת פְּרָסוּם, שְׁקוֹעִים עַל כְּרִסְאוֹת בְּאֶחָד מִן הַחֲדָרִים. פּוֹגְלֶפְנֶגֶר הַחֲשָׁדוֹן שָׁאַל בְּתַקִּיפוֹת כִּיִּצַּד יָדַע קוֹוִידִין שֶׁהוּא פּוֹגְלֶפְנֶגֶר. הַמַּנְכָּ"ל הִתְפַּלֵּא עַל הַשְּׁאֵלָה: "הֲרִי אִתָּה כְּתַבְתָּ עַל פֶּסֶת הַקְּרִטוֹן שֶׁאִתָּה פּוֹגְלֶפְנֶגֶר...". פּוֹגְלֶפְנֶגֶר נִכְלַם קִצַּת וּבִקֵּשׁ סִלִּיחָה עַל חֲשָׁדוֹתָיו.

מִיִּסְטֵר קוֹוִידִין הִתְנַצַּל עַל כֵּן שֶׁשָּׁלַח שְׁלִיחִים. "לֹא רָצִיתִי לִהְיוֹת מְעֵרֵב יְשִׁירוֹת בְּעַנְיָן", אָמַר, "גַּם מְנַהֵל הַבִּנְיָן וְגַם הַפְּקִיד, לֹא יוֹדְעִים שֶׁיֵּשׁ קֶשֶׁר בֵּינִי וּבֵין הַבְּקֶשָׁה. וְכֵן, בְּגִלְלַת חֶסֶד הַבְּנָה, נִשְׁלַחוּ אֵלָיךְ שְׁנֵי שְׁלִיחִים שׁוֹנִים. אָנִי מִתְאָר לְעֲצָמִי שֶׁהִדְבֵּר עוֹרֵר בְּךָ אֶת הַחֲשָׁדוֹת".

"אכן, הדבר עורר בי חשד מצדק, נוסף על המסתורין שאפף את הבקשות המשנות", אמר פוגלפנגר, "אשמח לשמע מה פשר המהתלה הזו? הנך שולח עשרות אלפי דולרים ורוצה שאבטל את המשפט, שלא קשור אליך כלל... אם תסביר לי ואבין, אוכל לשקל בדעתי לבטל את המשפט".

"מר פוגלפנגר הנכבד", פתח מיסטר קווידין, "היודע אתה כמה כספים משקיעות חברות גדולות עבור פרסום?"
 "אני משער שמדבר בסכום עצום", ענה פוגלפנגר.

"מיליוני דולרים בשנה", פרט קווידין. "ועכשו יסביר לך מיסטר ארוין, מנהל מחלקת פרסום, כמה כסף נפסיד בגלל התביעה הזועתית שלך – אופס, סליחה... התביעה אולי לא זועתית לכשעצמה, אך בשבילנו התביעה היא אסון. גם בשבילך היא מיתרת, כי אם תסיר אותה, אזי במקום עשרת אלפים דולר - יהיו בכיסך מאתיים אלף דולר, פי עשרים ממה שהנך תובע. וכעת יסביר לך מיסטר ארוין – מדוע התביעה שלך תהיה עבורנו אסון. הוא פנה למנהל מחלקת הפרסום ואמר: בבקשה, מיסטר ארוין".

"רגע אחד", אמר פוגלפנגר, "אתמול בלילה אמרת שתתן לי מאה אלף דולר, כעת אתה נותן מאתיים אלף, אולי כדאי שאחזר הנה אחר הצהרים ואקבל שלש מאות אלף..."

קווידין צחק כדי שומר פוגלפנגר לא יכעס ואלו ארוין חיד וואמר: "אני מבין שאתה כעוס על שאנו מתערבים בענייניך,

אך לאחר שאסביר לך איזה נזק עצום יהיה עלינו לספג בגלל המשפט הזה, שאכן, בכלל לא קשור אלינו - כבר לא תכעס."

פוגלפונגר שתק וארוין המשיך: "תאר לך שאנו בבית משפט. אתה התובע ולכן יבקשו לשמע מה בפיד. ישאלו אותך מהו העול שגרם לך הבנק. מה תענה על שאלה זו?"

"אני אספר מה שקרה, ואתבע מהבנק להעביר לחשבוני עשרת אלפים דולר", ענה פוגלפונגר.

"אבל הבנק כבר זכה את חשבונך בעשרת אלפים דולר, אם כך, מה אתה תובע?" כך ישאל השופט."

"אסביר שאיני אוהב פרסי עדוד שפרושם: "נתן לו רק כדי שלא יבלבל את המח...". הסביר פוגלפונגר, "איני מעניין שיחשבו שקבלתי מתנה, אלא שיידעו שעל פי החק אני צודק. מלבד זאת, אני תובע את הבנק על שהכפיש את שמי, וטען שאני נוכל ושרקתי בכונה את הכסף לדלפק. זו הוצאת דבה, כי לא הפלתי את הכסף. הוא נפל מידי, שמדי פעם נוהגת לרעד, וכשנכנסו השוודים היא רעדה שבעתים".

"וכשישאלו אותך אם אתה סובל בקביעות מרעידת ידים - אתה תענה, כפי שהבנתי, שידיך רועדות בתקופה האחרונה בגלל התרופה הנפלאה שלנו נגד שעול", אמר ארוין, "האם אני צודק?"

"בהחלט", ענה פוגלפונגר, "כך אמר, ואמליץ בפני כל המשתתפים על התרופה הנפלאה "אנטיקופאאוט" שתעזר

להם להרדם בקלות, כי למרות שידי רועדות במשך התקופה שבה אני נוטל..."

"עצרו!" אמר ארוין, "המלים התמימות האלו, שאכן תהיה מכרח לאמרן במשפט, יהרסו לנו פרסום שהשקענו בו מיליונים רבים. הנה אסביר: כל העתונים ידווחו על המשפט, כי בנק א.ב.ק. [אוצר בזמן קצר] הוא בנק ידוע ומכבד. וכך יהיה כתוב בעתונים למיניהם:

בנק א.ב.ק. מוען נשמר פונלפונגר אשר תובע את הבנק הוא נוכל שזרק את הכסף בכונה כדי שהכסף יהיה ברשות הבנק בזמן השד, אך פונלפונגר מוען שידיו רעדו מפני שהשתמש ב"אנטיקופאאוט", התרופה המיוחדת מבית היוצר של חברת קווידין הידועה.
מסתבר שיחד עם היותה תרופה נפלאה נגד שעול, גורמת היא לרעידה בידיים...

מר ארוין המשיך להסביר: "כשמיליוני תושבים יקראו את הפסקה הזו, יגרם לנו הפסד כספי שאינך יכול לתאר בדמיונך: שלוש מאות מיליון תושבי ארצות הברית ישמעו ש"אנטיקופאאוט" גורמת לרעד בידיים. נו, מילא, זה מה שהם יחשבו בשכלם. וזה לא נורא כל כך. אך כל מי שעוסק בפרסום, יודע שעקר הפרסום, לטובה או לרעה פונה ל'תת-מודע' (המחשבות שהאדם אינו מודע להן). ובמקרה שלפנינו ה'תת-מודע' של קוראי העתונים יכפיל את האזהרה פי כמה

וכמה, וילחש לכל אדם בלבד: אם "אנטיקופאאוט" מרעיד ידים, סימן שהוא לא בריא. ואם "אנטיקופאאוט" לא בריא - אין לסמוך על יצרני ה"אנטיקופאאוט"... ומי הם יצרני ה"אנטיקופאאוט"? חברת קווידין. כלומר, האנשים ירגישו, אפלו בלי לדעת למה, שהתרופות של חברת קווידין הן סכנה. ה'תת-מודע' נוטל, כפיככול, דגל שודדי ים שעליו מצירים גלגלת ושתי עצמות, ומניף אותו ברמה מעל מגדלי קווידין...

והאנשים לא ידעו אפלו מדוע הם מעדיפים תרופות מחברת 'רפואה' או מחברת 'בריאות' או מחברת 'מישיגן סנטר'... ולא תעזר הטענה שפוגלפנגר בלע צנצנת "אנטיקופאאוט" מבלי שהיה זקוק לה, וללא אשורו של רופא...

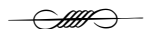
ערכת חשבון, "המשיך אריון, "לפי מקרים ותחקירים קודמים, ואפשר לומר שאם המשפט שלך יתקיים, אנו נפסיד בשנתים הקרובות לא פחות מארבעים מיליון דולר. בעוד שאנו יודעים את האמת, שאך ורק מר פוגלפנגר סובל מרעד כשהוא לוקח תרופה זו - משום שאינה מתאימה לו, ולא ממלצת בשבילו כלל וכלל, וגם אז הרעד בא רק כשהוא נוטל כמות מגזמת..."

"לא ידעתי שההפסד רב כל כך. ברצוני לחשב על כך. אטלפן אליכם מחר", אמר פוגלפנגר.

"ואיך רוצה שלוש מאות אלף דולר כעת, ונסגר ענין? שלוש מאות אלף דולר זה פי שלושים מהסכום שעליו אתה

נלחם במשפט".

"אחשב על כך", אמר פוגלפנגר, "איני מתכוון לסחט אתכם!"

בדרך הביתה, הרגיש שמשהו מטריד אותו. אולי ה"אנטיקופאאוט" כלל לא אשם? מדוע בכלל החליט שהרעד נגרם בגלל התרופה הזו? אולי ה"געפילטע-פיש" מהסוג החדש הוא מקור הרעד? אולי יש לו לחץ דם גבוה? הוא החליט לערוך מספר נסיונות כדי לודא שהרעידה היא אכן תוצאה משתית "אנטיקופאאוט".

בדרך לביתו, קנה בבית המרקחת שלושה בקבוקי "אנטיקופאאוט", וכשנכנס לביתו, פנה למטבח, פתח את אחד מבקבוקי ה"אנטיקופאאוט", וקרא:

"טובה! החלטתי לעשות נסיון..."

הוא שפף מחצית מבקבוק הסירופ לכוס, וקרב את הכוס לפיו. באותו הרגע הגיעה הגברת פוגלפנגר וצעקה: "יצחק, לא! אל תשתה מזה!"

"מדוע?" שאל פוגלפנגר, "זה כבר זמן רב שהנני נוטל "אנטיקופאאוט" בכמיות פאלה..."

טובה דברה וקולה רעד: "זה כבר שנה שלמה שאני שופכת את תכון הבקבוקים של התרופה נגד שעול, מכינה סירופ הדומה בטעם ובריח ל"אנטיקופאאוט", מכניסה את הסירופ

לְבַקְבוּקֵי הַ"אַנְטִיקוֹפֶאאוֹט" הַרִיקִים וּמְטַפְּטֶפֶת לְסִירוֹפֵי שְׁבַבְבֻקִים, מְסַפֵּר טְפוֹת שֶׁל 'סְלִיפּוֹל', שֶׁהִיא תְרוּפָה שְׁעוֹזֶרֶת מְאֹד לְהַרְדָּמוֹת - אֶךְ עֲלוּלָה לְגֵרָם, אִם לֹקְחִים מִמֶּנָּה מִנוֹן גְּבוּהָ, לְתוֹפְעוֹת שׁוֹנוֹת, וּבְתוֹכָן גַּם לְרַעֲיָדָה בֵּיָדִים. אֵתָה נְטֹלֶת "אַנְטִיקוֹפֶאאוֹט" אֲמַתִּי רַק לְפָנַי שָׁנָה, וְזֹאת רַק בְּמִשְׁךְ שְׁבוּעִים. כְּשֶׁרְאִיתִי שֶׁהַנָּד מְרַעִיל אֶת עֲצָמָךְ בְּתְרוּפָה שְׁאִינָה מִתְאִימָה עֲבוּרָה, הֵייתִי מְכַרְחָה לַעֲשׂוֹת זֹאת". וְטוֹבָה הַחֲלָה לְבָכוֹת. "הֵייתִי... הֵייתִי צְרִיכָה לֹמַר לָךְ... ", הִיא הַתִּיפְחָה, "סְלִיחָה..."

יִצְחָק פּוֹגֵלְפֶנְגֶּר הַנְּדָהֶם עֲנָה בְּרַגִיעָה: "נִהְגַת בְּצוּרָה הַטּוֹבָה בְּיֹתֵר, אֶךְ כָּעַת הַנְּנִי מְכַרְח לְסִדֵּר דָּבָר מָה בְּקִשֶׁר לְמִשְׁפָּט...". הוּא יֵצֵא בְּמַהִירוֹת מִהַבֵּית וְהוֹדִיעַ שִׁיחֲזֹר בְּעָרֵב.

בְּשָׁעוֹת אַחֵר הַצְּהָרִים הִגִיעַ מֵר פּוֹגֵלְפֶנְגֶּר לְבִנְיָנֵי קוֹוִידִין וּבִקֵּשׁ אֶת הַמִּנְכָּ"ל (מִיִּסְטֵר קוֹוִידִין).

הַפַּעַם הַתִּיחַס אֵלָיו הִפְקִיד בְּאֲדִיבוֹת, וְצִלְצַל לְמִנְכָּ"ל - מִיִּסְטֵר קוֹוִידִין, אֲשֶׁר הִגִיעַ בְּמַהִירוֹת וְהַכְנִיס אֶת מֵר פּוֹגֵלְפֶנְגֶּר בְּכַבוֹד רַב לְמִשְׁרָדוֹ.

"הָאֵם עָלִי לְשִׂמְחָה אוֹ לְחֶשֶׁשׁ?" שָׂאֵל.

פּוֹגֵלְפֶנְגֶּר עֲנָה: "בְּטֹלֶתִי אֶת הַמִּשְׁפָּט".

קוֹוִידִין נָשֵׁם לְרוּחָה. הוּא הוֹצִיא פְּנִקֵּס צ'קִים וְשָׂאֵל בְּשִׂמְחָה: "כַּמָּה? שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף? אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף?"

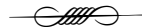
"לֹא! כְּלוּם". עֲנָה פּוֹגֵלְפֶנְגֶּר, "לֹא מַגִיעָה לִי פְרוּטָה מְכֶם.

מה שמגיע לי, לדעתתי, הם עשרת אלפי הדולרים שכבר הפקידו עבורי בחשבון, שהרי תהליך ההפקדה של כספי כבר החל, כפי שהסברתי וכו', הכסף הזה הפקד בבנק לפני השד, והוא מגיע לי בדין ובישור [לדעתתי, לפחות]. לגבי השאר, התברר לי שהרעד לא קשור לתרופה שלכם בכלל. הנני מצטער מאד על הדאגה המיתרת שגרמתי לכם. התסלחו לי?"

"מיסטר פוגלפנגר", אמר המנכ"ל, "מעודי לא פגשתי אדם ישר דרך כמוד. אבל איני מתכוון לחזר בי, הבטחתי ואקים. מיד ארשם לה פאות תודה והוקרה צ'ק על סך שלוש מאות אלף דולר," אך כשהרים ראשו שם לב שהוא מדבר אל האויר. פוגלפנגר, שלא היה מעניין לקבל מתנה כאשר למעשה מגיע לו עונש יצא כבר מן החדר.

"עשה לי טובה", קרא אחריו קווידין, "קבל מתנה זעירה בסך מאה אלף דולר!" אך פוגלפנגר אפלו לא הסב את ראשו. קווידין פנה למיסטר ארוין, שהגיע מיד כששמע שפוגלפנגר נמצא בחדר המנכ"ל, ואמר לו: "זה בן אדם!"

"לא, בוס", אמר ארוין, "זהו יהודי ירא שמים..."

הקשה התלמיד נתנאל רייך נ"י בחכמה: מדוע להעמיד הדברים בפלוגתא ולומר: לא בוס! לכאורה גם קווידין התכוון ליהודי לפי גמרא ב"מ קי"ד: אמר רבי שמעון בר יוחאי... אתם קרויין אדם

ואין עפ"ם נקראים אדם. ודחינו דבריו. חדא: דהא קווידין לא קאמר: "זה אדם!" אלא זה "בן אדם! קאמר. ואפילו היה אומר: "זה אדם!" לא קשיא, דדילמא קווידין פרבנן סבירא ליה דפליגי אדרשב"י, ואפילו אי ידע לכול פלפולא חריפתא הזאת, וידע שיהדותו של פוגלפנגר היא שגרמה לצדקותו, עדיין קימת מחלקת לגבי "יראת שמים" שהוסיף אריון. ובכל אפן עלה והצלח! ומי שלא הבין ישאל קרוביו ואנשי ביתו.